

Bir mezheple amel etmek şarttır

Kayseri/Yahyalı'dan Fatih Yılmaz: “Mezhep olayını açıklar mısınız ve Müslüman bir kişi mezhebe bağlanmak zorunda mıdır?”

Kur'ân, ortaya bir temel ve ana şablon koymuş; bu şablona göre de Peygamber Efendimiz (asm) İslâmiyeti tebliğ etmiş ve yaşamıştır. Kur'ân'ın hükümlerine “farz” demektediriz. Allah Resûlü (asm) bu hükümleri hayata geçirirken, vahiyden aldığı işâretlerle bir şablon da kendisi çizmiştir, ki, buna da sünnet diyoruz.

Gerek Kur'ân'ın hükümleri, gerekse Resûl-i Ekrem Efendimiz'in (asm) yaşadığı İslâmiyet, alternatif tercihlere kapı açacak bir genişlik içindedir. Bu genişlik ise sadece kolaylık ve rahmet olmuştur. Çünkü o, âlemlerin Peygamberi, âlemlerin Rahmeti, âlemlerin Kurtarıcısı, cihanın Mümessilidir. Çünkü onun yolu ve dîni evrenseldir. Çünkü onun yolundan, sünnetinden, tarzından her tercih sahibi, her karakter ve mîzaç sahibi, her darda kalan, her zorda kalan, her problem yaşayan bir sıcak şefkat, merhamet ve imdat kucağı bulabilmelidir. O hiçbir insan grubunu dışlamamalı, her problemi şemsiyesi altına alabilmelidir. O, niyeti fitne ve fücür olmayıp yalnız ve hâlisâne “Allah'a ulaşmak” olanlar için, bütün alternatifleri gösterebilmelidir. Çünkü o (asm), cihan Peygamberidir. Kur'ân, “Biz Seni âlemlere rahmet olarak gönderdik”¹ âyetiyle buna işâret eder. İşte İslâm'da amelî mezhepler, İslâmiyet'in bu zenginliğini ve genişliğini ortaya çıkaran ilim kurumlarıdır.

Allah'ın, Kur'ân'da sadece temel hükümleri beyan etmekle yetinişi ve çok detaylı bir şablon çizmeyişi, bizim için rahmetten ve kolaylıktan ibâret bir İlâhî tasarruftur şüphesiz. Çünkü çok detaylı bir şablon çizilmiş olsaydı; bütün incelikler, bütün detaylar, bütün teferruâtlar Kur'ân'da bulunsaydı, bu defa bütün detaylar da “farz” olacaktı, yani kesin İlâhî emir olacaktı. Ve biz bunu yaşamaya güç yetiremeyecektik.

Meselâ, abdestin, namazın, orucun, zekâtın, haccın sünnetleri, müstehapları, mendupları ve âdâbı “farz” olsaydı, içinden çıkabilir miydik? Peygamber Efendimiz'in (asm) farz olur endişesiyle terâvih namazını pek fazla mescitte kılmayışının hikmetini bir düşünelim. Resûl-i Ekrem'in (asm) “farz bir emir gelir” endişesiyle sahabeleri fazlaca soru sormaktan alıkoymasını ve Allah'tan ne geliyorsa ona teslim olmalarının yeterli olacağını sıkça beyan buyurmasını doğru

değerlendirelim.

Peygamber Efendimiz (asm), birer kurtuluş reçetesi olan farzları yaşarken, “olabilecek alternatifleri” de bilfiil yine kendisi göstermiştir. İşte hak mezhepler, içtihatlarını bu alternatiflere dayandırmışlardır. Ki, bu çerçevede hak mezheplerden birini öğrenmek ve hükümleriyle amel etmek dinin bir zorunluluğudur. Hak mezheplerin içtihatları arzî değil, semâvîdir; kişisel görüş değil, Kur’ân’a ve sünnete uygundur.

Binâenaleyh, İslâm dinindeki hak mezhepler İslâm dininin büyük, rahmet eseri ve cihanşümul bir din olduğunun tescili ve mührü hükmündedir. Mezheplerin hiçbirisini uygulamayan insan ibadetlerini kemâliyle yapmaya muktedir olamaz. Çünkü Peygamber Efendimizden (asm) ibadet konusunda alınabilecek ne varsa mezhepler doğru kanallardan, doğru olarak almışlar, kaydetmişler ve doğru yorumlamışlardır. Netice olarak; bin dört yüz seneden sonra bugün, mezhepleri inkâr edip yeniden İslâmiyeti keşfetmeye, yeniden ibadet şartlarını araştırmaya kalkmak yeni bir dalâlet ve bid’at mezhebi ortaya koymak demektir. Yani dört mezhepten biriyle amel etmeyen, dini eksik ve yetersiz olarak yaşamaya mahkûmdur.

Dipnotlar:

1- Enbiya Sûresi, 21/107.